

i en og anden Theater- og Musikaften hvilede hun ud under sit anstrængte Arbejde. Af alle æsthetiske Nydelser satte hun god Musik øverst og dernæst Theatret. Hendes Dom over et Skuespils Udførelse var den fineste og mest træffende Kritik — paa dette Omraade havde hun ogsaa forlængst brugt sin Pen, blandt andet som Musik- og Theateranmelder i „Novoje Vremja“ i Bladets første Aar.

Men *naar* Sonja Kovalevsky en enkelt Gang deltog i Selskabslivet, behøvede hun blot en eneste sympathetisk Tilnærmelse for strax at opildnes. Og hvor blev da ikke ogsaa Luften om hende opildnet! Tankerne vilde frem, hurtigere end Ordene kunde bære dem, og dog styrtede Ordene frem med forbavsende Lethed selv paa de fremmede Tungemaal. De fik et særligt Eftertryk ved den energiske, ivrige, men næsten aldrig høje Stemme, samt de udtrykksfulde Bevægelser med de overordentlig smaa fine Hænder, hvor Aarerne svulmede og Pulsslaget blev synligt ved hver livlig Bevægelse. Hvor man saa den lille fine Skikkelse med de fuglehurtige, kun i større Selskab paa Grund af Nærsynethed noget tvungne Bevægelser, med de straalende Øjne, mellem hvilke Tankearbejdet havde gravet en Fure saa dyb som et Ar — der vidste man, at en eller anden Samtale af Interesse var paa Bane. Uden i mindste Maade at docere eller prøve paa at beherske, blev hun dog altid ubevidst det Midtpunkt, der samlede interesserede Tilhørere om sig. Ved sin helt igennem ukunstlede Fordringsløshed og Hjærtelighed, gjorde hun selv de jævnestes Mennesker meddelsomme og forstod den Kunst at høre efter, endskønt hun sjælden fik Lejlighed til at udøve den, thi man hørte helst hende selv tale, frem for alt fortælle. Med Digterens sikre Blik for det interessante og karakteristiske hos en Person, en Situation, en Tid, forenede hun en sjælden Evne til at levendegøre det sette ved denne simple malende Fremstilling, som henriver os i hendes Landsmænds og hendes egen Forfatterstil. Hos Slaverne findes endnu den episke Styrke spontan og ureflektet, ligesom man hos dem endnu finder den inderligere Enhed af Tanke og Følelse, som Vesterlandenes Kulturliv i Almindelighed savner. Sonja Kovalevsky *følte* sine Tanker — eller *tænkte* sine Følelser — hvilket gav hende noget ejendommelig tiltrækkende, ubeskriveligt for den, der ikke har erfaret det.